

เกี่ยวก้อย

บทที่ 16

อาจารย์พรณีเป็นสตรีนักสังคมสงเคราะห์และอยู่ในกลุ่มผู้สูงวัยที่นิยมการลีลาศ เช่นเดียวกับคุณพ่อคุณแม่ของบั้งก็ เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ทำทางกระฉับกระเฉง ค่อยเก่งหัวเราะง่าย เสียงหัวเราะของเธอน่าฟังนัก อยู่กับเธอไม่กัวัน ฉันก็รู้สึกว่าการพูดคุยหัวเราะนั้นเป็นสิ่งที่ดีและก็ได้ ไม่ยากเลย

“ต้อยต้อยออกจะยิ้มสวย แล้วทำไมไม่คอยยิ้มล่ะลูก... หัวเราะออกมาเถอะ ไม่เสียอะไร หน้าไม่ว่าอะไรหนูหรือ” เธอว่าอย่างนั้น

เราเข้ากันได้ดี ฉันตอบแทนความเมตตาของเธอด้วยการทำงานบ้านให้ จำคำยาผ่องที่เคยสั่งสอน “อยู่บ้านท่านจงอย่านิ่งดูตาย...” ได้แม่นยำ ทำให้อาจารย์ยิ่งรักเอ็นดู

อาจารย์หาหนังสือดีๆ มาให้อ่านมากมาย ฉันไม่ได้ติดต่อกับใคร นอกจากบั้งก็ เธอเล่าว่ามดแดงมาตามหา แล้วขุ่นเคืองที่ไม่ได้รับคำตอบว่าฉันพักอยู่ที่ไหน บางครั้งก็มาตักขี้มด แต่ก็ไม่กล้าเกร เพราะมีรถตำรวจแล่นผ่านเข้ามาตรวจทุกวัน

บั้งก็ไปบอกข่าวของฉันกับป้าหลวยแล้วมาเล่า

“ป้าหลวยบอกวามดแดงผ่านไปผ่านมาคอยมาดูที่ร้าน เลยยังไม่อยากให้ต้อยต้อยกลับไป ป้าหลวย อยากให้เธอเลิกคบกับมดแดง...”

สีหน้าท่าทีของบั้งก็ทำให้ฉันเดาออกว่าป้าหลวยคงรับฟังเรื่องราวจากป้าเหลยแล้วนำมาเล่าต่อ ทำให้บั้งก็รู้ว่าฉันเคยลองยามามาแล้ว เมื่อตอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล นายแพทย์และพยาบาลที่ดูแลก็เคยขังใจผลวิเคราะห์เลือดและปัสสาวะจนไถ่ถาม แต่ว่าทุกคนในครอบครัวของบั้งก็ไม่เคยระแวงสงสัย พร้อมใจกันรับรองความประพฤติของฉันเป็นอย่างดี

เรื่องที่ได้ยินจากป้าหลวย เป็นเรื่องที่บั้งก็ไม่เคยนึกมาก่อน แต่เธอก็ไม่ได้ปริปากบอกใครแม้แต่พ่อแม่และพี่ชายของเธอ

“เธอเสพยาใช่ไหม... เพราะมดแดงใช่ไหม... เลิกคบกับมดแดงเถอะนะ ต้อยต้อย บั้งก็ขอร้องนะ...”

เธอเขย่ามือฉัน น้ำเสียงเธอเป็นทุกข์เป็นร้อน

ฉันมองเห็นชัดแล้วว่าอนาคตต้องจมมืด ถ้ายังยอมให้มดแดงชักจูง แต่เธอยังรักฉันอย่างเพื่อนหรือเปล่า ถ้าฉันยืนยันที่จะเดินไปอีกทางหนึ่ง ทางที่ไม่มียาเสพติด การพนัน และความรักใคร่ที่ผิดปรกติวิสัย.....

เราคบกันมานานหลายปีแล้ว มดแดงเคยเป็นเพื่อนคนเดียวของฉัน และรักฉันมาก แม้ว่าความรักของเธอจะผิดแปลก รุนแรงและไร้เหตุผลก็ตาม

เพราะเธอฉันจึงว่าน้ำแข็ง และกร้าวแกร่งจนไม่มีใครกล้ามารังแก ไม่ว่าลุงสมชิตหรือว่าพ่อเลี้ยงที่เคยเป็นเจ้าของร้านที่ฉันหวนกลับไปที่สุดก็ตาม

“ถึงแม้ว่าไม่ได้เลิกคบกับมดแดง ฉันก็จะเป็นตัวของตัวเองนะบั้งก็ ฉันจะไม่อ่อนแอ จะไม่ยอมให้ใครชักจูงไปทำสิ่งที่ไม่ดีอีกแล้ว”

“ดีแล้ว” เธอเข้ามากอดฉัน “บั้งก็รักต้อยต้อยนะ คุณพ่อคุณแม่ และพี่บั้งก็รักต้อยต้อย อย่าทำให้พวกเราเสียใจนะ”

ฉันก็รักเธอ..... บั้งก็.....

แล้วอีกวันหนึ่งบั้งก็มีเรื่องของมดแดงมาเล่า

“.....เค้ามาตักกรอที่หน้าบ้าน พอบั้งก็จอดรถรอให้คนรับใช้มาเปิดประตู เค้าก็เข้ามาถามหาต้อยต้อย บั้งก็บอกว่าไม่รู้ว่ต้อยต้อยอยู่ที่ไหน เค้าโกรธมาก ขู่ว่าบั้งก็จะต้องเดือดร้อนแน่ๆ พอตำรวจตำรวจแล่นมา เค้าก็เลยหนีไป.....”

เรื่องที่ได้ฟังทำให้ฉันคิดว่าไม่เป็นการดีที่จะหลบอยู่แบบนี้ แล้วปล่อยให้บุงก็ต้องเดือดร้อน มดแดงเองก็คงจะยิ่งโกรธ อารมณ์ร้ายนิสัยก้าวร้าวทำให้เธอเป็นคนไร้เหตุผลมานานแล้ว ฉันตัดสินใจที่จะกลับบ้าน

ป้าเหลย หายโกรธแล้ว ป้าอาจจะเป็นห่วงฉันอยู่เหมือนกัน ทำที่บึงตึงแต่ก็น้ำเสียงอ่อนลงเมื่อฉันยกมือไหว้

“ไม่สบายหายดีแล้วหรือ”

“หายดีแล้วค่ะ”

“แล้ววันนั้นนี่ก็ยังงี่ขึ้นมา... แกเมายาไซ้ไหม...”

เสียงป้าแข็งขึ้นพยายามจะชักพอกให้รู้เรื่องรู้ราว ฉันก้มหน้า ไม่ตอบคำ ลุงสมชิตก็เลยไถ่เกวียน

“เถอะน่า... อย่าเพิ่งเอาเรื่องเอาราวกันตอนนี้เลย”

ลุงสมชิตพยายามพูดคุยเอาใจ ฉันตอบไม่กี่คำก็หลบเสียง ถ้าฉันสนิทสนมอ่อนโยนคล้ายตาม ลุงคงได้ใจยับไถ่เข้ามาเรื่อยๆ

ส่วนป้าหลวยสั่งสอนต่อว่าและคาดโทษที่รู้จากป้าเหลยว่าฉันกลับบ้านในสภาพเมายาแล้วยังออกอาการอาละวาด “แกโชคดีนะ ที่มีคุณหนูบุงก็กับพี่ชาย ไม่อย่างนั้นป้านี้แกคงไม่เป็นผู้เป็นคนแล้ว”

ป้าคาดเดาถามฉันว่า

“ถามจริงๆ พี่ชายหนูบุงก็รักชอบแกไซ้ไหม ถึงได้ดูแลขนาดนี้”

“ไม่ใช่หรอกป้า”

ฉันตอบสั้นเพราะไม่เคยจะพูดคุยกันยาวๆ คำตอบเต็มๆ ที่ไม่ได้พูดออกมาก็คือ คนบ้านนี้มีเมตตาชอบช่วยเหลือคนอื่น ๆ อยู่แล้ว

“แล้วเค้าคอยตามดูแลแกทำไม”

“พี่ชายของบุงก็มีคู่รักอยู่แล้ว ถ้ารักหนูเขาก็น่าจะรักอย่างน้อง”

“เขาอาจเปลี่ยนใจก็ได้ สีหน้าท่าทางเขามันฟ้องอยู่นะ” ป้าตั้งความหวัง “รู้จักคนดีๆ ก็ต้องประจบประแจงเข้าไว้ซิ ได้แต่งกับคนรวยๆ ดีกว่าแต่งกับไอ้จ๊กโก้คนนั้นแยะเลย”

ฉันพูดไม่ออกว่ากลดเป็นพี่ชายของฉัน ถ้าพูดก็ต้องถูกซักถามอีกมากมาย ฉันคิดถึงกลด... แต่ก็ไม่อยากจะพูดถึง

“มันมาด้อมๆ มองๆ แต่ไม่กล้าเข้ามา ลองเข้ามาซิ ฉันจะดำให้หนีไม่ทันเชียวะ”

“ป้าอย่าด่าเขาเลย เขาหวังดีคอยช่วยหนูไม่ได้คิดอะไรอย่างอื่น”

“พูดแบบนี้แปลว่าแกรักชอบมันไซ้ไหม”

“โอ ไม่ใช่..! ไม่ใช่อย่างที่ป้าคิดเลย..!”

ป้าชะงักกับท่าทีจริงจังของฉัน “แนะนะ !”

“แนะคะ” ฉันตัดบทด้วยการเดินหนี

วันแรกๆ ที่กลับมาทำงานที่ร้านค้าของป้าหลวย กลดก็มาปรากฏตัว ฉันมองเขาไม่เต็มตา แต่ว่าสีหน้าท่าทีฉันอ่อนลงเหมือนสุนัขเชื่องๆ

เพราะเขาฉันจึงยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขา... บุงก็และภฤดาการจึงมาพาฉันจากบ้านพี่นินสาไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล เพราะเขาฉันจึงได้กลับไปอยู่ในความดูแลของครอบครัวที่อบอุ่นที่มีคุณพ่อคุณแม่และเพื่อนๆ ที่มีเมตตา เพราะเขา ฉันจึงมาถึงวันนี้.. ที่ฉันกลับมารักตัวเองและมีความตั้งใจดีๆ อีกครั้ง

สายตาของเขาอ่อนโยนเป็นห่วงเป็นใย “สบายดีแล้วหรือ”

“สบายดีแล้วค่ะ”

เราหาเรื่องมาพูดกันไม่ได้ เราต่างก็ไม่ใช่คนช่างพูด กลดเคร่งขรึมพูดน้อยมาตั้งแต่แรกทีฉันรู้จักพบเห็น ดวงตาของเขามักจะสะท้อนถึงเรื่องราวในใจที่หนักอึ้ง “พีดีใจที่เห็นเธอสดใสแข็งแรง”

เขาไม่รู้ว่าพุทอะไรก็เลยเอ่ยถ้อยคำเซซๆ แบบนั้น

บ้ำหลวยมองค้อนขวับๆ ฉันก็เลยบอกเขาว่า

“พี่กลดกลับไปก่อน แล้วต้อยตึงจะโทรศัพท์ไปหา”

“ถ้าต้อยตึงมีปัญหาอะไรละก็ ติดต่อพี่ทันทีเลยนะ อย่าคิดสั้นๆ หรือแก้ปัญหาด้วยวิธีผิดๆ อีกันนะ”

“ค่ะ”

“จำไว้ว่าพี่เป็นพี่ชายของเธอ ที่พร้อมจะช่วยเหลือเธอเสมอ”

เขากล่าวย้ำ และฉันได้แต่นิ่งเงิบ ในส่วนลึกๆ ยังข้องใจ
แค้นเคืองไม่หาย..... ตั้งแต่เขาหนีไปแม่ก็เป็นทุกข์ตรอมตรม
และเจ้าผีร้ายก็ระบายความวิปริตใส่ฉันอย่างเต็มที่

ตอนนั้นฉันยังไม่รู้เหตุผล ครั้นต่อมาเมื่อได้รู้... ฉันก็บอก
ตัวเองว่าถ้าเป็นเขา ฉันก็ต้องหนีเหมือนกัน

เย็นวันนั้นมดแดงก็มา เธอรีเข้ามาหาด้วยท่าที่ขุ่นเคือง

“นึกว่าเธอตัดเป็นตัดตายกับฉันแล้วชะอีก ทำไมเธอไม่ยอม
ติดต่อมาเลย”

“เธอไปเกรกับบั้งก็หรือ” ฉันยิ้มถาม

“อ้อ นั้งบั้งก็มันฟ้องหรือ ฉันไม่ได้เกรอะไร แค่ไปตามหาเธอ
เท่านั้น”

“เธอขูบั้งก็ด้วย..!”

“ขูชิ ก็มันไม่ยอมบอกว่าเธออยู่ที่ไหน มันคิดจะกีดกันเรานีนา
มันห้ามเธอติดต่อกันซะใหม่ถึงได้เงิบหายไปเลย”

“ไม่มีใครบงการฉันหรอก ฉันอยากทำอะไรก็ทำอย่างนั้น”

“งั้นเธอคิดจะหลบฉันละชิ”

“ทำไมฉันต้องหลบ” ฉันยิ้มถามต้งๆ

มดแดงรักฉันจึงไม่ถือโกรธ เธอเอาโทรศัพท์พกพาที่ยึดเอาไป
มาคืนให้เพื่อที่จะติดต่อกันได้อีก บ้ำหลวยมองตาขวางแต่ก็ไม่กล้าดูว่า
มดแดง แต่สีหน้าท่าที่ขึงขังของบ้ำ ก็ทำให้มดแดงดูมือฉันให้ตามออก
จากร้าน ฉันตามออกมาแต่ว่าไม่ยอมขึ้นรถไปกับเธอ

“ฉันยังไม่อยากไปไหนตอนนี้”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ฉันมารับเธอนะ”

“อย่าเลย” เสียงฉันอ่อนลง สีหน้าขอโทษขอโพย “ไม่ต้องมารับ
ฉันหรอกมดแดง ฉันคงไม่ไปไหนๆ กับเธออีกแล้วละ”

มดแดงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ คำพูดรุนแรงหลังไหลออกจากปาก
ทุกๆ คำพูด สะท้อนถึงความรู้สึกที่รุนแรง

ฉันไม่ได้เฉลียวใจเพราะว่านิสัยของเธอเป็นเช่นนั้น

“...เพราะนั้งบั้งก็เธอถึงเป็นอย่างนี้ซะใหม่ คอยดูนะ มันจะต้อง
เสียใจที่เข้ามาวุ่นวาย และเธอก็จะต้องเสียใจด้วย !”

ฉันโล่งใจที่มดแดงจากไป ไม่ได้เฉลียวใจว่า ตอนนั้นมดแดงไม่ใช่
เพื่อนคนเดิมอีกแล้ว มดแดงตอนนี้ เสพยาและเป็นหนี้พนัน ทำให้เธอ
ต้องทำงานผิดกฎหมายเพื่อล้างหนี้

ฉันไม่ได้เฉลียวใจ ว่าเธอจงใจนำเรื่องร้ายๆ มาให้บั้งก็จริงๆ